

Sygn. akt V KO 18/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSA del. do SN Mariusz Młockowski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **A. B.**

skazanego z art. 296 § 2 i 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 2 czerwca 2015 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa 320/12,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 24 lutego 2012 r., sygn. akt III K 97/06,

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. wniosek oddalić;

2. obciążyć skazanego A. B. kosztami

sądowymi postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2012 r., wydanym w sprawie sygn. akt III K 97/06, Sąd Okręgowy w Opolu uznał A.B. za winnego popełnienia czynów zakwalifikowanych z art. 296 § 2 i 3 k.k., za które skazał go na kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny, a następnie wymierzył karę łączną czterech lat

pozbawienia wolności oraz karę łączną 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda z nich (w sprawie skazano również inne osoby).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r., wydanym w sprawie sygn. akt II AKa 320/12, zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do A. B. w ten tylko sposób, że podwyższył orzeczoną wobec niego karę łączną grzywny do 300 stawek po 20 zł każda, w pozostałej zaś części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kolejny już wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyżej wymienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu złożył obrońca skazanego A. B. – jak to zostało ujęte: „ze względu na ujawnienie nowych faktów i dowodów”.

Na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a w zw. z art. 542 § 1 i art. 544 § 2 k.p.k. autorka wniosku – adw. M. K. – wniosła o (*treść wniosku przytoczono w całości, in extenso – uwaga S.N.*):

I. wznowienie na korzyść skazanego postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 24 lutego 2012 r. (III K 97/06), który uznał A. B. za winnego:

a) tego, że w dniu 04.02.2000 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. oraz J. Ż., pełniąc funkcję dyrektora oddziału P. S.A. w O., będąc zobowiązanym na podstawie umowy o pracę oraz zarządzenia Prezesa P. [...] z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie kredytowania działalności gospodarczej z załącznikami z późniejszymi zmianami, instrukcji służbowej P. nr [...]1 „Kredytowanie działalności gospodarczej” – do zajmowania się sprawami majątkowymi P. O/O., w tym w zakresie udzielania kredytów w oparciu o ustaloną metodykę postępowania, poprzez niedopełnienie ciążących na nim obowiązków polegających na nieprawidłowej weryfikacji wniosków kredytowych J. Sp. z o.o., zdolności kredytowej, zabezpieczeń wnioskowanych kredytów, mimo braku wymaganego przez bank kompletu dokumentów, w tym pozwalających na prawidłową ocenę wniosku kredytowego, analizę ekonomiczno-finansową kredytowanej inwestycji, podjął – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na otrzymaniu wspólnie z J. G. łącznie kwoty stanowiącej 10% wysokości udzielonych kredytów –

decyzje o udzieleniu kredytów nadużywając swoich uprawnień związanych z pełnioną funkcją:

- w dniu 04.02.2000 r. doprowadził do zawarcia przez P. Oddział w O. umowy kredytowej nr [...]2 z firmą J. Sp. z o.o. na udzielenie kredytu inwestycyjnego na kwotę 1 000 000 zł;

- w dniu 04.02.2000 r. doprowadził do zawarcia przez P. Oddział w O. umowy kredytowej nr [...]3 z firmą J. Sp. z o.o. na udzielenie kredytu inwestycyjnego na kwotę 1 500 000 zł;

b) tego, że w dniu 04.02.2000 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z J. G. oraz T. M., pełniąc funkcję dyrektora oddziału P. S.A. w O., będąc zobowiązanym na podstawie umowy o pracę oraz zarządzenia Prezesa P. [...] z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie kredytowania działalności gospodarczej z załącznikami z późniejszymi zmianami, instrukcji służbowej P. nr [...]1 „Kredytowanie działalności gospodarczej” – do zajmowania się sprawami majątkowymi P. O/O., w tym w zakresie udzielania kredytów w oparciu o ustaloną metodykę postępowania, poprzez niedopełnienie ciążących na nim obowiązków polegających na nieprawidłowej weryfikacji wniosków kredytowych A. Sp. z o.o., zdolności kredytowej, zabezpieczeń wnioskowanych kredytów, mimo braku wymaganego przez bank kompletu dokumentów, w tym pozwalających na prawidłową ocenę wniosku kredytowego, analizę ekonomiczno-finansową kredytowanej inwestycji, podjął – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na otrzymaniu wspólnie z J. G. łącznie kwoty stanowiącej 10% wysokości udzielonych kredytów – decyzje o udzieleniu kredytów nadużywając swoich uprawnień związanych z pełnioną funkcją:

- w dniu 04.02.2000 r. doprowadził do zawarcia przez P. Oddział w O. umowy kredytowej nr [...]4 z firmą A. Sp. z o.o. na udzielenie kredytu inwestycyjnego na kwotę 1 000 000 zł;

- w dniu 04.02.2000 r. doprowadził do zawarcia przez P. Oddział w O. umowy kredytowej nr [...]5 z firmą A. Sp. z o.o. na udzielenie kredytu inwestycyjnego na kwotę 1 500 000 zł;

II. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Opolu, IX Wydział Karny, z dnia 24.02.2012 r. (sygn. akt III K 97/06), w którym A. B. został uznany za winnego

popęłnienia czynu określonego w art. 296 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu za czyn I karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych oraz za czyn II opisany w treści art. 296 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd orzekł wobec skazanego A. B. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

III. ewentualnie, aby Sąd przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Opolu, III Wydział Karny.

W pisemnym stanowisku w przedmiocie powyższego wniosku prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego A. B. o wznowienie postępowania na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie podkreślić należy, że w postępowaniu wznowieniowym nie działa już zasada domniemania niewinności; tym samym prawomocny wyrok objęty jest domniemaniem prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych i ocen materiału dowodowego. Oznacza to, w konsekwencji, że to wnioskodawca winien wykazać istnienie podstaw wznowienia postępowania (w realiach niniejszego wniosku – w oparciu o przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.) – por. w tym przedmiocie m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., II KO 84/13, Biul. SN 2015/3/16-17. Zarazem, dla skuteczności przedmiotowego wniosku nie jest wystarczające samo powołanie się „na nowy fakt lub dowód”, lecz konieczne jest rzetelne wykazanie, że realnie wskazują one na wysokie prawdopodobieństwo, iż zapadły prawomocny wyrok jest orzeczeniem błędnym (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r., IV KO 46/14, LEX nr 1498827).

Zauważyć także w tym miejscu wypada, że obrońca skazanego powołując się – w ramach ustawowych podstaw wznowienia – na „ujawnienie nowych faktów i

dowodów” – nie wyjaśnił bliżej, ściśle rzecz biorąc, czy powyższe ma wskazywać na to, że A. B. nie popełnił przypisanych mu czynów, czy też jego czyny nie stanowiły przestępstwa (wydaje się, że z pewnością autorka wniosku nie miała na myśli trzeciego z przypadków wymienionych w art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k., tj. sytuacji, w której skazany nie podlega karze). Jakkolwiek z pisemnego uzasadnienia wniosku o wznowienie zdaje się wynikać (co pozwala na merytoryczne jego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy), że jego podstawą jest twierdzenie, iż ujawnione zostały okoliczności (nowe fakty i dowody) wskazujące, że przypisane skazanemu czyny nie wyczerpują wszystkich znamion przestępstw określonych w art. 296 § 2 i 3 k.k. – a więc, że zachodzi stan braku przestępności przypisanych skazanemu czynów (por. s. 12 niniejszego wniosku) - to jednak od podmiotu profesjonalnego należałoby oczekiwać precyzji w formułowaniu tez, mających dowodzić wystąpienia ustawowych podstaw wznowienia postępowania. Dla porządku wytknąć też trzeba obrońcy skazanego, adw. M. K., że wnosząc o „wznowienie na korzyść skazanego postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 24 lutego 2012r.”, a następnie przytaczając treść rozstrzygnięcia zapadłego po rozpoznaniu sprawy przez Sąd pierwszej instancji, nie dostrzegając, iż w sprawie miało miejsce postępowanie odwoławcze, w którym zapadło prawomocne orzeczenie o charakterze reformatoryjnym, złożony wniosek (w pkt I, II i III) „ograniczyła” do rzeczonego wyroku Sądu pierwszej instancji (por. pkt II; jedynie w uzasadnieniu wniosku wspomina o wyroku Sądu Apelacyjnego, mylnie zarazem twierdząc, że był to wyrok li tylko utrzymujący w mocy orzeczenie Sądu pierwszej instancji – por. s. 5). Co więcej, rozstrzygnięcie, jakiego oczekuje w niniejszym postępowaniu wznowieniowym (wniosła o „uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Opolu”), postrzega, z niezrozumiałych przyczyn, jako alternatywę (na co wskazuje użycie w pkt III wniosku słowa: „ewentualnie”) kolejnego, postulowanego, rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy w postaci „przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Opolu” – por. pkt III wniosku (*notabene*, mimo że zarazem zdaje się wywodzić, iż w czyny skazanego nie realizują wszystkich znamion przestępstw, wskazanych w kwalifikacji prawnej, bez potrzeby dalszego badania tej okoliczności – por. art. 547 § 3 k.p.k. oraz s. 7 wniosku), co

jednoznacznie wskazuje na daleko idącą niestaranność w zredagowaniu przedmiotowego wniosku o wznowienie. Powyższe kwestie nie mają, co oczywiste, charakteru okoliczności decydujących o niezasadności złożonego przez obrońcę skazanego A. B. wniosku o wznowienie, lecz o tyle zasługują na zasygnalizowanie, że także w swej warstwie argumentacyjnej, *stricte* merytorycznej, autorka wniosku nie sprostала zadaniu wykazania występowania ustawowych przesłanek o wznowienie, na które się powołała (art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k.), niezależnie od tego, że wykazała się niestarannością w redagowaniu składanego wniosku i postulowanych, mających však być konsekwencją wykazanych podstaw wznowieniowych, rozstrzygnięć sprawy przez Sąd Najwyższy.

W tym kontekście, po pierwsze, wskazać należy, że autorka wniosku, na jego poparcie, powołała się między innymi na nowy dowód w postaci „odwołanych zeznań świadka J.J.” (*w istocie, zapewne, miała na myśli J.J. – uwaga S.N., por. k. 4v akt V KO 90/13 Sądu Najwyższego*), które – jak wynika z przytoczonego przez obrońcę skazanego fragmentu zeznań tego świadka - zostały „na nim wymuszone” (por. s. 8 wniosku; *notabene*, wydaje się, że w przedmiotowym fragmencie mowa jest o „odwołanych wyjaśnieniach” złożonych przez świadka w innej roli procesowej). Rzecz jednak w tym, że autorka wniosku w żaden sposób nie wyjaśniła (nie mówiąc już o rzetelnym uargumentowaniu tej okoliczności), jaki związek zachodzi pomiędzy depozycjami wskazanej osoby a twierdzeniem, że A. B. został skazany bezpodstawnie (nie popełnił przypisanych mu przestępstw). Skoro składająca wniosek nie wskazała, z czego wywodzi, że przytoczony fragment zeznań złożonych przez tę osobę w innym procesie (sygn. akt III K 335/07 Sądu Okręgowego w Krakowie) stanowi „nowy dowód”, w rozumieniu powołanej podstawy wznowieniowej, to nie sposób uznać jej twierdzenia za przekonujące; však nie jest rolą Sądu Najwyższego domniemywanie intencji wnioskującej o wznowienie postępowania i domyślanie się, z czego wynika jej przekonanie, że przytoczona okoliczność ma ścisły związek z materiałem dowodowym będącym podstawą orzeczenia skazującego A. B. (*notabene* zeznania wskazanej osoby nie stanowiły podstawy dowodowej rzeczonego wyroku skazującego). W takich zaś realiach trudno w powołanej przez obrońcę okoliczności znaleźć przesłanki do przyjęcia, że mieści się ona w hipotezie normy art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k.

Z kolei, po drugie, powoływanie się – w kontekście podstaw wznowieniowych, na których opiera się niniejszy wniosek adw. M. K. - na zeznania P. K., złożone przez niego w sprawie III K 156/08 Sądu Okręgowego w Krakowie w dniu 24 września 2013 r. (por. s. 7 wniosku), o tyle jest w aktualnym stanie sprawy bezprzedmiotowe, że tożsame okoliczności (opierające się na powołaniu depozycji tej osoby) były już przedmiotem uprzednich wniosków o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2014 r. wydane w sprawie V KO 90/13 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 r. wydane w sprawie V KO 50/14). Gdyby ta okoliczność była jedyną podstawą wniosku o wznowienie, to skutkowałoby – co także należy z całą mocą podkreślić – pozostawieniem takiego wniosku bez rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III KO 75/14, LEX nr 1616911); o tyle jednak kwestia ta ma wtórne znaczenie dla zapadłego rozstrzygnięcia, że oprócz tego rzekomo „nowego dowodu”, obrońca skazanego – adw. M.K. - powołała się na dalsze okoliczności (traktuje je jako „nowe fakty”), o których w dotychczasowym postępowaniu nie było mowy. O tyle jednak nie uzasadniają one wznowienia postępowania, że w żaden sposób, nawet w śladowym stopniu, nie uprawdopodobniają, że skazany nie popełnił przypisanych mu przestępstw. Na marginesie, w tym miejscu warto zauważyć, że autorka wniosku bezpodstawnie utożsamia zagadnienie wyrządzenia pokrzywdzonemu przestępczym zachowaniem, penalizowanym w art. 296 k.k., „szkody majątkowej” z działaniem sprawcy „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” (por. s. 7 wniosku) – a są to wszak niezależne od siebie znamiona przypisanych skazanemu przestępstw, które tym bardziej w realiach zdarzeń poddanych osądowi nie pozostawały w funkcjonalnym związku – tj. „wyrządzenie szkody” nie warunkowało ustalenia, iż skazany działał „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, jak zdaje się to postrzegać obrońca (kwestie te są nie tylko oczywiste, ale też ich bliższe wyjaśnianie wykracza poza ramy niniejszego postępowania w przedmiocie wniosku obrońcy o wznowienie postępowania); w tym więc zakresie wywody obrońcy skazanego nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W odniesieniu zaś do „nowego faktu” mającego w intencji obrońcy wskazywać na to, że niezasadnie przyjęto, iż A. B. przypisanym mu zachowaniem

wyrządził szkodę majątkową w mieniu P. S.A., co należy do znamion przedmiotowych przypisanych skazanemu przestępstw (wydaje się, że jest to wręcz podstawowe zagadnienie w optyce niniejszego wniosku o wznowienie), zauważyć trzeba, że w tym zakresie autorka wniosku wskazała, przede wszystkim, na pisma P. S.A. z dnia 26 stycznia 2015 r. i 27 stycznia 2015 r., jak również na oświadczenie pełnomocnika tego Banku, złożone w dniu 27 października 2014 r. na rozprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Krakowie w sprawie o sygn. akt III K 156/08 (por. s. 5-6 i s. 8-9 wniosku). Po części też jednak, jak się wydaje, okoliczność ta ma wynikać również z faktu, iż skazany złożył pozew do Sądu Rejonowego w O. (sygn. akt I C 882/12) „w celu ustalenia, że bank P. S.A. w Warszawie nie poniósł żadnej straty ani szkody z tytułu udzielonych kredytów, które były przedmiotem aktu oskarżenia w sprawie, która jest przedmiotem niniejszego wznowienia” (*ściśle rzecz biorąc: przedmiotem wniosku o wznowienie – uwaga S.N.*) - por. s. 11 wniosku.

Pisma te, podobnie jak „oświadczenie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – Banku P. S.A.”, złożone w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie III K 156/08, dlatego właśnie mają dowodzić, iż skazany nie popełnił przypisanych mu przestępstw, że w przekonaniu obrońcy wynika z nich, iż Bank P. nie poniósł „szkody”, której zaistnienie zostało uznane za realizację znamion przestępstw z art. 296 § 2 i 3 k.k. będących przedmiotem postępowania karnego przeprowadzonego przeciwko A. B.. W takich realiach, pomijając już to, że powyższe twierdzenia są w istocie tymi samymi, które prezentował skazany od początku toczącego się przeciwko niemu postępowania (a tym samym były one przedmiotem analizy w toku postępowania rozpoznawczego, jak również odwoławczego), dość będzie zauważyć, że z treści przytoczonego przez obrońcę skazanego „oświadczenia” pełnomocnika Banku P. (por. s. 6 wniosku) w żadnym razie nie wynika, jakoby w toku rozprawy w dniu 27 października 2014 r. (przeprowadzonej w sprawie III K 156/08 Sądu Okręgowego w Krakowie), istotnie podał on, że Bank ten nie poniósł szkody majątkowej, do której, wedle wyrokowego ustalenia dokonanego przez orzekające w sprawie Sądy, przestępczym zachowaniem doprowadził A. B. (nawet gdyby założyć – albowiem wprost okoliczność ta nie została wykazana przez autorkę wniosku – że powyższe

oświadczenie rzeczywiście odnosiło się do przedmiotu niniejszego postępowania karnego, w którym został złożony niniejszy wniosek). Tezie obrońcy wprost już przeczy treść przedmiotowego „oświadczenia”, które autorka wniosku zacytowała: *„Szkoda fizycznie jednak zaistniała, gdyż do chwili obecnej nie zostały spłacone przedmiotowego kredyty”* (por. s. 6 wniosku o wznowienie). Podobny wniosek, wbrew przekonaniu obrońcy skazanego, jednoznacznie wynika też z treści załączonej do akt sprawy niniejszej kserokopii pisma Banku P. (k. 26) datowanego na dzień 27 stycznia 2015 r., a złożonego przez skazanego wraz z pismem – „wnioskiem o uniewinnienie” - skierowanym do Prezesa Sądu Okręgowego w Opolu, który ten następnie nadesłał je do sprawy niniejszej (zapewne to o nim mowa w złożonym przez adw. M. K. wniosku o wznowienie, bowiem żadnego pisma sporządzonego przez ten Bank do swego wniosku nie załączyła; por. k. 2-15, k. 22-35). Z kolei pismo Banku P. datowane na dzień 26 stycznia 2015 r. (załączone do akt sprawy w tych samych okolicznościach, co wyżej omówione – k. 25), nie dotyczy, jak trafnie w odpowiedzi na wniosek o wznowienie zauważył Prokurator Generalny, umów kredytowych objętych niniejszym postępowaniem karnym przeprowadzonym przeciwko A. B.; tym samym ten „fakt”, na który powołuje się autorka wniosku o wznowienie, nie ma żadnego znaczenia dla niniejszego postępowania. Niezależnie od powyższych konstatacji trzeba podkreślić, że żaden z powołanych przez autorkę wniosku „dowodów” (czy też, jak uważa, „faktów”) nie podważa zasadności przyjęcia przez orzekające w sprawie A. B. Sądy, iż realizacja rzeczzonego znamienia „szkody majątkowej” (w rozumieniu art. 296 § 3 k.k.) wyczerpała się w ustaleniach, o których mowa w pisemnych uzasadnieniach wydanych wyroków (por. s. 69 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Opolu oraz s. 54 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu), a które zresztą w tożsamy niemal sposób były zwalczane przez skazanego i jego obrońcę także na etapie postępowania odwoławczego (por. m.in. k. 12 657, k. 12 666, k. 12 670, k.12 678v, k. 12 784, k. 12 680). Powyższych konstatacji nie jest też w stanie podważyć to, że skazany wystąpił do Sądu Rejonowego w O. z powództwem „o ustalenie”, iż Bank P. S.A. „nie poniósł żadnej straty ani szkody z tytułu udzielonych kredytów” (por. s. 11 wniosku). Przekonanie skazanego o zasadności wystąpienia z rzeczonym

powództwem w żaden sposób nie może skutecznie poddawać w wątpliwość trafność ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie, a będących następnie przedmiotem subsumpcji pod przepisy prawa karnego materialnego (por. też art. 8 k.p.k.), zwłaszcza w kontekście tzw. przesłanki *de novis* (art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k.) – takową bowiem nie jest; li tylko fakt wystąpienia z powództwem ukierunkowanym na uzyskanie orzeczenia o charakterze deklaratoryjnym (powództwa o ustalenie) w żadnym razie nie wykazuje, że nie zachodzi stan braku przestępności czynów A. B., za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu (III K 97/06), częściowo zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu (II AKa 320/12).

Również pozostałe wywody autorki wniosku dotyczące „błędów” w dotychczasowym postępowaniu dowodowym, w tym niezasadnej, jej zdaniem oraz samego skazanego, odmowy przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez A.B. (por. s. 10-12 wniosku), nie mają żadnego znaczenia dla przedmiotu niniejszego postępowania, albowiem – mówiąc wprost – nie mieszczą się w hipotezie normy wynikającej z przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k., który wszak stał się podstawą złożenia niniejszego wniosku o wznowienie.

W konsekwencji ukazanego stanu rzeczy wniosek obrońcy A. B. nie mógł zasługiwać na uwzględnienie; dlatego Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania wznowieniowego opiera się na treści art. 639 k.p.k.